

## Двадесет и втора глава ЗАГРИЖЕНОСТ

- Какво да ги правим? – запита Елито, която беше преbledняла.

- Заклучете ги в килера – каза Марина.

- Вярно, той е празен.

- Знаеш ли, какво ще стане като се събудят? – запита Емо.

- Нищо няма да им стане!

- Не се знае, ако и Искра е там.

- Да, прав си! Само юнаците ще натикаме там – съгласи се Марина.

- Ами ако изкъртят вратата?

- Ще ги вържем – каза Марина.

- Не! Ще ги натикаме под душа – отсече Емо.

- Те ще изстинат! – уплаши се Елито.

- Нищо им няма, да не са пили!

- Аз ще бъда виновна!

- Ти си пак виновна!

- О, Емо!

- Какво си се завайкала? Домъкна ги и им даде да пият!

- Не знам какво да ги правя!

- Аз ти казах.

- Не, не! Ще се разболеят.

- Аз трябва да си ходя – каза Марина. – Вече е късно и нашите ще се тревожат.

- Дойде да видиш падение – тъжно поклати глава Емо.

- О! Това не е нищо! Мерито да видиш! – отговори му иронично Марина. – Съжалявам, че няма как да ви помогна.

- Нищо, ние ще се оправим! – каза Емо.

- Желая ви успех!

- Ще видим. Дано се оправим.

- Чао.

- Чао, Марина.

Вратата се хлопна и Емо остана сам с отчаяната Ели и пияните си съученици.

- Не очаквах, че така ще стане – тъжно каза Елито.

- Аз пък очаквах, но не исках да се обаждам много, защото всички щяха да викнат против мен, нали съм...

- Да, така е.

- Какво да правим? Да ги натикаме ли в банята?

- Не знам. Не те ли блазни Искра?

- Защо?

- Само да легнеш с нея!

- Теб какво те прихваща?

- Нищо. Вече ще откача. Иванчо сигурно не е спал с момиче.

- Не е.

- Да спи ли?

- Защо?

- Ами така. С мен.

- Ти наистина си откачила!

- И аз ще взема да се напия!

- Тогава, наистина, всичките ще се намерят в банята.

- О, недей, моля те!

- Какво да те прави човек?

- Ще се напия!
- Глупачка!
- Какво да правя? Не мога повече!
- Много си трагична! Боже мой! Ама ти наистина си се уплашила! Ще изтрезнеят.
- После какви разследвания ще стават!
- Марина се измъкна!
- Блазе й.
- Глупости!
- Ти се съмняваш в нея!
- Не знам.
- Има някой, който казва на класната всичко, но не вярвам да е тя.
- А защо се измъкна?
- Късно е.
- Глупости, късно! Осем и половина. Толкова ли е?
- Девет без петнайсет.
- Е, значи не е много късно.
- Тя живее далече.
- След малко ще й се обадиш по телефона.
- Тя може да е с приятеля си.
- Да, да. Правилно. Но все пак, ще й се обадиш.
- Ти се съмняваш във всички?
- Да, дори и в теб.
- Аз никога няма да се изкажа.
- И аз никога няма да те изкажа.
- Дори и да ме изкажат, какво? Няма да пострадаш ти.
- Я стига глупости!
- А защо, наистина е така.
- Добре, добре. Дай да им бием шамари. Не са пияни чак толкова.

- Те са неиздръжливи.

- Я върви долу в бакалията и купи лимонов сок. Бързо, докато не са затворили!

- Отивам!

Елито изхвъркна и Емо се замисли. “По дяволите! – си рече той – Откъде пък ми се струпа всичко това на главата!”

Искра, която лежеше на дивана до Райчо, се обърна на другата страна и прегърна “рагацото”. Но, все пак, спеше дълбоко.

Елито се върна и носеше две шишета с лимонов сок.

- Браво! – извика Емо. – Сега гледай как действа великият изтрезвител!

- Какво ще ги правиш? О! Я гледай пък тая!

- Остави я! Тя нищо не може да направи. Само го е прегърнала по инстинкт.

- Тя сигурно всяка нощ спи с момче.

- Кой я знае! Я отвори на Иванчо устата.

- Ами ако се задави?

- По дяволите! Първо ще го събудим, а след това ще го доизтрезнявам. Хайде да им бием шамари!

- О! Страх ме е!

- От какво пък те е страх?

- Не знам.

- Те добре, че са пили водка и не миришат. Давай!

Иванчо леко отвори очи и започна да мърмори нещо неразбрано и да мляска.

- Трагедия! – извика Елито.

- Ти я направи тази трагедия! – Емо беше безпощаден.

- О, Емо!

- Не се вайкай! Дай лимоновия сок да му сипем малко в устата. Не виждаш ли, че иска да пие още!

- Ето.

- Оха! Виж! Направо магия!

Иванчо ококори очи.

- Какъв е тоя буламач! – извика той. – О-о! Че кисело!

- Как си? – попита Елито.

- Добре. Това лимонов сок ли е? Аз мислех, че пия водка, и го нагълтах.

- Добре, че го нагълта – каза Емо.

- Ей, майка му стара, аз май бях пиан?

- Бооже! И пита! Беше направо дърво – извика Емо.

- О! Те и другите също. Искра кога е легнала с Райчо?

- Тя е пиана. Ние я сложихме. – отговори Елито.

- Дай ми още малко сок – каза Иванчо.

- Изтрезня ли?

- Да. Не виждаш ли, че ходя. Къде е банята?

- Аз ще те заведа – хвана го Елито.

Емо разбуди Румен и му сипа лимонов сок в устата.

Той скочи и започна да крещи.

- По-полека, бе! Къде се намираш!

- Какво е това? Дай ми водка.

- Я да мълчиш! Пий.

- Кисело!

- Тъкмо да изтрезнееш.

- Уф! Ужас! Аз пиан ли бях?

- Алкохолик! – извика Иванчо като влезе в стаята. –

Как си?

- А! Ти дето ме напи!

- Сега нали си трезвен?

- Гледай го пък тоя! Главата ми се вие.
- Ела в банята – каза му Елито.
- Дай да ги разбудим тези – Иванчо посочи Искра и Райчо.
- Първо Дора – каза Елито като се върна от банята, където беше завела Румен.
- Ти я буди! – каза Емо – Иванчо ще ти помага. Аз не се наемам там.
- Добре. Хайде, Иванчо. Удряй шамари! – извика Елито. – Сега сипвай! Браво!
- Какво е това? – скочи Дора. – Къде съм?
- И пита! - извика Иванчо. – Пияница!